

De Diagnose

THRILLER

Kevin Vos

Kevin Vos

De diagnose

HOOFDSTUK EEN

De auto doet toet toet. Levi zit op zijn kamer te spelen met zijn Auto. Buiten is het koud, en er valt sneeuw. De hoge bomen zitten bedekt onder het ijs. Op de ruiten is een duidelijk ijs patroon terug te zien. Laura staat beneden in de keuken haar koffie klaar te maken.

‘Waarom is het zo'n koude dag? Niemand die het weet. Boven is er veel herrie, toet toet, toet... Laura begint langzaam te lachen. Gelukkig hoef ik de deur niet uit, Laura is freelance journalist en kan haar eigen werktijden bepalen. Vanmorgen wilde ze een uurtje werken maar helaas kon dit niet doorgaan omdat ze naar de huisarts moest samen met Levi. Vannacht was hij uit bed gevallen, en daardoor moest ik met hem naar de dokter, een snee net boven zijn wenkbrauw. Een gevalletje dubbele pech hebben. Het begint buiten steeds harder te sneeuwen. De rijdt af en toe eens een strooiwagen voorbij, maar veel is het allemaal niet.

Nog steeds is Levi bezig met zijn treinen. En ik denk dat dat wel even blijft doorgaan de rest van de middag. Er wordt opengedaan. Het is Julia een van mijn beste vriendinnen. Als ik de deur open doe blijkt dat er hele koude lucht naar binnen wordt geblazen. Niet goed. ‘Levi kom je even? Roept Laura vanuit de gang naar boven. Toet... Bam... En het is stil.

Dit zou niet goed zijn, ik laat Julia even naar binnen, en loop als een gek naar boven. ‘Kijk mam, de trein botste tegen de muur. Zegt Levi. Misschien niet het allerhandigste om te doen. Als ik even zucht, en opsta zie ik dat er een zwarte landrover voor de oprit staat. De angst bekruipt me. Wie zou dat zijn? Misschien is het wel gewoon iemand die de weg niet kan vinden. De persoon maakt rare bewegingen en bukt. ‘Opgelucht kan ze ademen. Maar dat was te vroeg, de man staat weer op, en maakt een foto. Kom we moeten gaan. ‘, Maar mama ik speel graag even met de trein. Is goed, maar blijf hier en ga zo meteen niet naar buiten, daar is het te gevaarlijk voor. ‘Gevaarlijk waarvoor? Het is koud, nat en glad buiten en bovendien is tante Julia er. Even lijkt hij na te denken maar dat heeft geen zin, toch heeft hij zijn keuze direct gemaakt. Spelen met de auto is het allerleukste om te doen.

Ik ben blij dat ik de liefste kinderen op de wereld heb gezet, in de gang op weg naar de woonkamer denk ik aan net. Wat moest die vieze man? Sex, als hij de kinderen wilde zien had hij net zo goed kunnen aanbellen en vragen naar Levi, en Julia? Maar zo'n achterbakse zak hoef ik niet over mijn vloer heen te hebben. Het wordt haar even allemaal te veel. Uit de wc pak ik een handdoek, en veeg daarmee mijn tranen af. Julia heeft inmiddels al wel wat gehoord qua huilen, en loopt de woonkamer uit, en pakt me stevig vast. Wat is er allemaal?

Daarnet ging ik even naar boven, en er stond een man mij en Levi boven te fotograferen.

Het is echt zo ontzettend eng. Wat moet ik nu allemaal doen? Terwijl de kinderen boven spelen, nu ja behalve Tess. Loopt de rest van de middag heel erg rustig. Terwijl Laura achter het fornuis staat, dekt Julia de tafel. Ook gaan daarbij de kaarsen lekker aan, en wordt de radio lekker aangezet met vrolijke muziek. Buiten is het inmiddels weer flink aan het sneeuwen. Wij merken er amper wat van, en dat is maar goed ook. Vandaag had Laura voor haar freelance werk eigenlijk af moeten reizen naar Friesland.

Een ouderwets boeren dorp, waar je de oudheid nog kan zien en ruiken. Maar door het weer kan dit helaas niet doorgaan. Omdat er zware sneeuwval wordt voorspelt. Nu heb ik tenminste fijne momenten met mijn gezin en mijn allerliefste vriendin. Eigenlijk wil Laura iets vragen aan Julia. 'Zou je misschien willen blijven logeren? Ik bedoel: Kijk naar buiten, ik laat je nu echt de weg niet op gaan hoor? Julia probeert Paul te bellen: Ja, met mij... Hey lieverd, ik wilde even doorgeven dat ik vannacht bij Laura blijf slapen, het is keihard aan het sneeuwen en de komende 24 uur blijft dit nog wel doorgaan. Heb je er bezwaar tegen? Nee, ik snap het.

En dat was het. Einde gesprek, het mag zeg ik tegen Laura. Mooi. Wil je nog een wijntje of wil je al slapen? Zeg maar. Is het misschien een idee als ik even mijn man hierop op de hoogte stel? Maar natuurlijk. Ze staat krampachtig op, en loopt sjokkend naar de gang om daar even haar man op te bellen. Aan de andere kant van de lijn is alleen een diepe zucht te horen. 'Luister, het sneeuwt heel hard, en ik ga niet het gevaar opzoeken, dus heb ik besloot om bij Laura te logeren. Misschien was het een goed idee geweest om een smoesje te verzinnen. Niet zo zeer dat Julia het deed. Haar man had toestemming gegeven. Haar avond kon niet meer stuk. Het was al laat, en Laura ging even boven bij Levi kijken, ze sloeg zachtjes de trap op, haar adem hield ze even in. 'Niet wakker worden jongen'. Langzaam deed Laura de deur open, als Levi nu wakker zou worden, waren de rapen gaar. Hij hield er niet zo van, als iemand ongestoord zijn kamer in kwam. De sneeuw kwam nog steeds met bakken uit de lucht. Laura had het raam even op een kiertje gezet. Zodat er frisse lucht de kamer in kon. Stiekem proefde Laura de natte sneeuwvlokken op haar tong vallen. Uit haar rechter ooghoek ziet ze dat Levi zich omdraait. Wat een lief en knap kind ben je ook. Zegt Laura in haar zelf. Inmiddels kan ze gewoon weer normaal door ademen. Langzaam loop ik naar zijn bedje toe, en geef hem een kus op zijn wang. 'Slaap lekker Kikkertje. En Laura loopt de kamer uit. Even moet Laura denken aan vroeger, toen ze nog met de camper reisde.

En dat waren fijne reisjes, toch ruikt Laura weer de geur van gras, bloemen, en de zee. Maar toch is het weer even geleden, het laatst was in 1972. Toen was Laura nog oké met Matthijs, haar partner. In 2010 strandde dit korte huwelijk. Toen ze besloten om uit elkaar te gaan waren de kinderen nog klein.

Nu vindt ze het heerlijk als ze lekker alleen is. Voor haar zijn de kinderen belangrijker en de rest van de familie. ‘‘Ach, misschien vind je wel een andere man, die toch bij je past.

Dat zeggen de meeste vriendinnen over mij. Maar is het dan hun leven? Of dat van mij.

Inmiddels luister ik niet meer naar die achterlijke verhalen, ik heb zelf nee gezegd dus moeten ze dit gewoon lekker accepteren. Het is al laat, Laura besluit om nog een wijntje te nemen, en daarna lekker haar bed in te stappen. Haar vriendin slaapt op de zolder, die ik eigenlijk morgen wil aanpakken. Want dit kan gewoon niet meer, maar dan kom je weer op hetzelfde verhaal. Matthijs zou de zolder opknappen, nieuw behang alles nieuw. Maar toen ging hij bij me weg. Ik leg het uit aan mijn vriendin, en ze wil graag helpen morgen. Voor nu kunnen we de avond leuk afsluiten.

HOOFDSTUK TWEE

De volgende ochtend is het eindelijk gestopt met sneeuwen. De hele nacht heeft het afgebroken gesneeuwd. De hele straat ligt bedekt onder een dik pak sneeuw.

Inmiddels is Tess al beneden samen met Julia. Het halve ontbijt staat al op tafel. Laura wordt ook wakker, ze loopt naar de slaapkamer van Tess, maar ziet dat haar dochter al lekker beneden is. Laura schuifelt wat met de voeten over het koude laminaat. Op weg naar de kamer van Levi. Zijn kamerdeur staat op een kiertje. ‘Misschien moest

hij plassen en is hij vergeten om de kamerdeur dicht te doen. Ook ik heb dat weleens gehad. Maar bij Laura bekruipt zich een ander gevoel. Gevoel van angst, het zweet breekt haar uit. Ze gaat steeds zwaarder ademen. 'Hyperventilatie. Rustig, adem in, adem uit. Ze strompelt naar haar eigen slaapkamer en gaat weer even in bed liggen. Alles flits voorbij, van vroeger tot nu. Ze ziet het gardameer voor zich. Er is iets ergs gebeurd. Ik voel het nog steeds aan mijn water. Inmiddels heb ik mijn ademhaling gewoon weer onder controle. Rustig sta ik op, en loop alsnog naar de kamer. 'Goedemorgen Laura had dus toch gelijk. Het bed is leeg. Waar is Levi? Julia, juul. Eerst zie ik dat het raam wat ik gisteravond heb opengezet nu wagenwijd open staat. De koude winterlucht stroomt het huis binnen. Vanbinnen voelt Laura boosheid, en verdriet want waar is haar jongste zoon? Niemand weet het. Misschien is hij gewoon even buiten een sneeuwpop maken. Laura moet rustig blijven, en niet gelijk uitgaan van het ergste. Maar dat is moeilijker dan gedacht. Inmiddels is Julia aangekomen bij Laura. 'Zeg dat het niet waar is? Nee, hoe kan dit.... Ook Julia denkt in eerst instantie dat het een droom is. Maar helaas het is de werkelijkheid. Ga anders weer even in bed liggen, je ziet er moe uit. Ik verzorg Tess wel. 'Waar is ze eigenlijk? Beneden zegt Julia. Ze kijkt TV. Heb je verder nog boodschappen nodig of andere belangrijke dingen? Nee, schudt ik. Met enige angst loopt ze verder naar buiten. Levi, waar is mijn kleine man. Met haar zwarte geruite pantoffels loopt ze verder door het dikke pak sneeuw. Alles is donkergrijs, en de sneeuwvlokken blijven vallen. De gedachten dat er iets met Levi is overkomen, komt nu sterk dichtbij. Achter mij hoor ik een stem. 'Blijf hier! Je brengt hem in gevaar. Alleen luistert ze weer niet naar me. Het is een verdrietige periode, met een razend tempo probeert Julia haar telefoon te pakken. En Laura probeert te bellen. Het is niet niks. Ook Julia weet niet waar ze nu is. Maar ach, misschien moet ik het proberen los te laten. Julia draait zich weer om, en kijkt nog een keer achterom. Geen Laura in de buurt. Ook Levi is niet in de buurt. Maar als Julia zich heeft omgedraaid dan ziet ze iets liggen in de sneeuw. Het is een klein object, maar als nog. Is het de beer van Levi? Het vermoeden van Julia begint inderdaad zijn vruchten af te werpen. Haar hand steekt ze uit en pakt de beer op. Hij is koud, en vochtig. Ze probeert hem in haar jaszak te proppen om zo het vocht er langzaam uit te krijgen. Alleen dit heeft ook totaal geen zin, de beer houdt ze toch liever met een hand vast. Het is een emotionele dag. Dan rinkelt de telefoon van Julia het is een onbekend nummer, dus schuift ze hem weg. Daarna krijgt ze een sms van datzelfde nummer. Geen toeval dus? In de sms staat dat Julia de schuldige is van de verdwijning van Levi? Maar.... Het is stil. De bomen bewegen wat heen en weer de sneeuw die op de bomen ligt vallen van de takken. De wind waait door de haren van Laura. Staat ze hier, tussen de bomen, de bladeren, en staat ze zich af te vragen of er wel ooit een dader wordt aangehouden. De beelden van die auto heeft Laura ook tegen Julia vertelt. Het is een en dezelfde man. Dit antwoord blijft voorlopig onbeantwoord. Maar de kans is redelijk aanwezig. Uit de verte hoort Julia geschreeuw, en gekrijs.

Snel loopt ze in de richting waar het geschreeuw een duidelijk spoor heeft achtergelaten. Nog maar een paar kilometer lopen, en ze is op de plek waar mogelijk ook Laura is, of zonder zoon, maar Julia hoopt dat er niks is gebeurd met Laura. Misschien moet ik er ook niet van uit gaan. De gedachten springen schoksgewijs door mijn gedachten heen. 'Verdorie'. Waarom moet dit uitgerekend gebeuren? Het is iets psychisch en vooral bij Laura. Een paar jaar geleden heeft ze een nieuwe man leren kennen, Laurens, een knappe man om te zien, maar vanaf het begin heeft hij zoals Laura hem noemt bedonderd, en misbruikt. Maar uit die kortstondige relatie heeft ze er wel twee kinderen aan over gehouden en dat zijn dus Tess en Levi geworden. Op een dag is hij met de horizon vertrokken en heeft sindsdien niks meer van zich laten horen. Stom, en raar. Zoals Tess het noemde. En nu had ze een gelukkig leven opgebouwd met de kinderen in een rustige wijk, met rustige mensen. Dan komt dit er ineens weer tussen. Misschien moet ze in een soort van therapie? Ooit heeft ze dit wel gedaan maar dat ging radicaal mis. Laura neigde weer naar drank en naar drugs. Als ze thuis kwam dan ging ze aan de pillen, op de tafel in de woonkamer stonden in de kast achter een schot twee dozen met amfetamine, drie dozen harddrugs, en een doos morfine. Ze was daar ooit verslaafd aan. Op een warme zomerdag kwam Julia binnen en was Laura aan het stuiteren omdat ze onder de medicatie zat. Toen heb ik direct 112 gebeld, en is ze voor controle meegenomen naar het ziekenhuis. Tot op de dag van vandaag heeft ze dit geheim gehouden voor haar kinderen, omdat ze niet een kopie wil zijn voor haar kinderen. Als de ex van Laura dit weet hangt ze sowieso. Eenmaal op de plek aangekomen is het inderdaad Laura die in de sneeuw ligt, het zal me niet verbazen als ze nu weer een medicijn heeft ingenomen. Haar huid staat strak van de spanning. Het gezicht is geel, heeft ze kanker? Tot nu toe nog niet, of ik kan beter zeggen: Niet dat ik weet. Maar af en toe vertrouw ik haar niet. Ik bedoel waarom ga je op een koude winteravond in de sneeuw liggen rollen. Voorzichtig probeer ik haar te overtuigen om op te staan, en haar mee te nemen naar een veilige situatie, en een locatie waar het warm is. En veilig. De sneeuwvlokken hebben inmiddels een ruitjespatroon aangenomen, en vallen bovenop de gevallen sneeuw. Laura kijkt de hele weg voor haar uit, net of ze iets ziet. Terwijl er helemaal niks te zien valt. Laura heeft een smal postuur gekregen, ze is duidelijk aan het afvallen dat kan niet anders. Je had haar een paar maanden geleden eens moeten zien toen was ze gewoon nog fors. Nu is het een oudere vrouw, met ingeslagen rimpels, en smal kort haar. Zo is ze in mijn gedachten, want in de realiteit ziet Laura er veel anders uit. Het is een bizar moment wat er daarnet gebeurde. Laura ziet er niet uit. De haren staan wild overeind, haar jas is aan alle kanten kapot. Langzaam neemt ze een zwerversbestaan aan. Maar dat is eigenlijk niet de bedoeling. Opnieuw wordt Julia gebeld, nu door haar man. Hij klinkt boos aan de telefoon, ook vraagt hij waar Julia blijft? 'Rustig aan het komt goed, ik was even een wandeling aan het maken met Laura, zo meteen drink ik nog

een kop thee en dan kom ik rustig naar huis. Je ziet me zo. Kus. En de beste man hangt op.

De gezelligheid is een beetje aan het wegzakken, en allebei hebben ze even geen zin meer om te praten, maar om te genieten van de winterse sfeer.

HOOFDSTUK DRIE

Ze ziet er stralend uit. De lange pofmouwen vormen haar tot een goede en beeldschone vrouw. Met haar wil ik op de dansvloer staan, shinen, en misschien nog wel meer. Tommy durft het eigenlijk niet te vragen, maar doet het toch. Haar collega's staan toe te kijken hoe de twee tortelduifjes dansen. En dit komt allemaal door Marjon, de vries. Hoofd Administratie die Laura en Tommy aan elkaar gekoppeld hebben. Ook hij ziet er goed uit, een lange smoking met een rood strikje, het is net een cadeautje die je zelf mag open maken. Het studentenleven heeft ook niet altijd geholpen. Vroeger heeft Laura het erg zwaar gehad, Haar ouders zaten net in een scheiding en haar zus overleed op twintigjarige leeftijd aan een verkeersongeluk. Het was een noodlot. Met helaas een dodelijke afloop. Die tijd ben ik nooit vergeten, de liefde van mijn zus is nog altijd aanwezig. De tranen komen langzaam ter voorschijn. Haar ouders waren trots op mij en mijn zus. Alleen deed mijn zus het net wat beter op school dan Laura. Ze was goed in taal, en frans. Ik had helemaal niks met die stomme kloten taal. En dat is maar goed ook. Vandaag moet ik even niet terugdenken aan die tijd. Maar vooral gaan genieten van deze avond, en deze geweldige man. Op de dansvloer komen steeds meer mensen te staan, en voor je het weet staat iedereen te genieten van elkaar, en van de geweldige muziek. Het is een zwoele zomeravond de temperatuur stijgt zowel buiten als binnen. Tommy heeft iets op zijn smoking gesmeten, niet echt handig en vooral niet op zo'n avond.

HOOFDSTUK VIER

Maar ze ziet me niet. Eveneens als ze is loopt ze in de richting van het moeras. Ook dat is geen goed plan, hoewel er toch ijs op ligt ben ik bang dat het toch mis gaat. Even haalt Julia diep adem, in en langzaam uit. De kou maar ook de sneeuw raakt Julia vol in het gezicht. Ijzig koud, zo noemt ze het. Laura is totaal de weg kwijt, en lijkt op haar doel af te rennen. Terwijl er eigenlijk geen doel is. Ja, haar kind terug halen, maar hoe? En op wat voor manier? Julia loopt zwijgzaam en zenuwachtig heen en weer. Ze is kapot. Door al dat rennen weet ze dat ze beter kan stoppen. Voor nu dan. Het lijkt wel of Laura in een soort van bubbel zit, waar niet tegenop te vechten is. Schompes ook wel genoemd. Ze moet op de een of andere manier van de drugs af. Misschien kan ik haar drankenkast eens flink poetsen en de meeste drankflessen achter het schot zetten. Geen drank en drugs.

Op de terugweg lopen we opnieuw door de sneeuw heen. Even moet Laura terugkomen naar de realiteit. En dat is fijn. Maar toch ook wel zwaar, zowel voor ons als voor Laura zelf. Allebei kijken we elkaar diep in de ogen. 'Misschien heb ik toch een klein pilletje genomen. De rust keert terug in haar, maar ook in dat van Julia. Ze lopen het zanderige en toch nog wel het gladde pad af. De koude wind doet Laura goed. Ook Julia wist heus wel dat Laura een pilletje heeft genomen. Maar ze heeft nog steeds verdriet, want waar is haar zoon? Nu moet ze het echt even achter zich laten, en proberen te focussen op de toekomst: 'We moeten naar de politie en aangifte doen van vermissing. Zegt Julia. Nee. We doen het niet. Ik bedoel... Bedoel.... En ze stort in elkaar. Haar lijf is op, door de pillen. Terwijl ze op de grond ligt bel ik opnieuw 112. De straks namen die lui niet op, net doen alsof ze druk zijn, terwijl er geen kloten te doen is. Ik krijg een vriendelijke assistente aan de lijn. En daarmee is dan ook echt alles gezegd. 'Ik ben moe, en heb pijn. Zegt Laura met een knikkend stemmetje. We gaan nu ook direct naar huis toe. Mocht je iets voelen qua pijn zeg het tegen me!'. Nog voor Julia dat gezegd heeft zakt ze opnieuw in elkaar, die kloten ambulance is ook niet een van de vlotste. Bel af! Zegt Laura schreeuwend en krijsend tegen Julia. 'Ik bel al voor je bezig''. Morgen ga je naar het ziekenhuis, ik denk dat er wat anders met je aan de hand is. Ik zal een afspraak maken in het ZGH ziekenhuis. Daar kan je heen. Nu begint ze te huilen, deze vrouw is er echt heel erg zwaar aan toe. Naar ongeluk.

veer een tijdje is de afspraak voor morgen geregeld. Half tien melden bij de receptie. Ik ga met je mee: de vreugde is groot bij Laura, nu krijgt ze eindelijk een medische check. De sneeuwval is afgenomen. En eindelijk naar een hele middag zoeken, en zweten is Laura terecht. En voor nu gaat ze douchen, en op bed liggen. Waarom moet alles zo verdomd ingewikkeld zijn. Het enige wat Laura nu voelt is een diep stekende pijn, die langzaam uitstraalt richting haar lijf. Stil is het in de kamer, het enige diepzinnige geluid wat je hoort is de openhaard. Voor de rest niets.

Julia komt binnen met een zelfgemaakte kerrie soep. Niet een van mijn lievelingsgerechten, maar toch probeer ik het. De pijn gaat zich nu anders bewegen, Laura ligt onderhand vastgeklampt aan bed. 'Au! Klinkt het. Nu moet er echt wat aan de hand zijn met Laura dat kan niet anders. De pijn komt vanaf mijn oksels. Julia ziet het anders voor zich. Misschien wel te hard geraakt, of gewoon een verkeerde beweging gemaakt. Tess komt binnengestormd, ook zei was duidelijk de weg kwijt. Laura denkt terug aan wat Julia vanochtend zei. 'Het ziekenhuis' Moet dat zo nodig allemaal morgen? Ja, had Julia gezegd. Maar dat was een paar minuten geleden.

Naar een lange intensieve avond is het voor iedereen wel eens bedtijd. Alle lichten gaan uit, en de mensen gaan slapen.

De volgende ochtend was het koud in huis. Vannacht had het zes graden gevoren. De ijspatronen lieten een duidelijk spoor achter op de autoruiten, en de rest. De stekende pijn die Laura gisteren had was nu weg. 'Godzijdank'. Julia heeft afgelopen nacht af en toe een keer gekeken, en alles ging goed. Julia denkt het ergste. Hopelijk krijgt ze vanmiddag nog antwoord. Julia is als eerste beneden, en dekt alvast de tafel zodat de rest zometeen direct kan aanschuiven. Het eerste familielid komt al beneden, in badjas, met rommelig haar en dikke wallen onder de ogen. Julia komt als een schone jongedame naar beneden gelopen. Buiten is het nog altijd guur, en de ijspatronen zitten nog steeds op de auto.

Het ontbijt is ons goed afgegaan, alleen Laura is niet aanwezig geweest, en ligt in haar bed. Julia maakt zich zorgen, en besluit om naar boven te lopen om te zien hoe het met haar is. Weer die kloten treden op en af. En waarom? Alleen maar om Laura een groot plezier te doen. Zucht. Eenmaal boven aangekomen ligt ze haast te zweten van de pijn. 'Foute boel, uit mijn ochtendjas gis ik mijn telefoon en bel naar de ex man van Laura.

Totaal onverwacht neemt hij de telefoon op. Julia legt het hele verhaal uit, en ook hij haast zich naar zijn auto toe. Oke die heeft opgehangen. Met een volstrekt onmogelijk antwoord of hij nou wel of niet komt wacht ik boven. Julia beseft zich dat het misschien niet echt een goed idee was om het ziekenhuis te bellen. Maar gezondheid staat voorop.